

4.

Kje ste pevci gozjni,
Pevci lahkokrili?
Kje so vaše pesni,
Káj ste umolknili!

Mar le znate peti,
Kadar vigred cvête?
Mar le znate peti,
Ko se gnezdo plete? —

„Ni nam mari vígred,
Ni nam mari cvetje:
Kjer ljubav ugasne,
Tam utihne petje!“

Gorázd.

Na prod u.

Balada.

Nad vodo vihárji hrümèč se bijó
In strašno valovje na zémljo ženó —
Oj, kočica borna, le krépko jím stoj
In valov pretečih nikar se ne boj!

Skoz ôkno svetilka slabó ti gorí,
Pri mizi deklè pa brodársko sloní —
Le váruj jo, váruj pogube strašné,
Ko tréskajo v tèbe besneče vodé! . . .

In v grômu in blisku razsaja vihár —
Oj, dekle, ne hôdi iz koče nikár,
Če tudi zaklical nekdó je močnó,
Da si skoz grmenje ga čula glasnó!

Ne hôdi, ne hôdi, življenje varúj,
Zatisni uhó si, kričánja ne čuj,
Tam zunaj, tam zunaj razsaja vihár,
Oj, dekle, ne hôdi iz koče nikár!

Ne čuje! . . . Ponôsno okó jej žari.
Oj, straha nikacega v prsih teh ni!
Pred durmi posluša, — grmenje vetrów
Vihárno se čuje in jeza valov!

In zopet in zopet zakliče nekdó
Obupno in strašno in plašno takó —
Gotovo popotnik je ónkraj vodé,
Pustiti ga támkaj ne more, ne smé!

In nagne se čolnič — deklè zaječi
In več na površji zelénem je ni.
In strašno zatuli povsodi vihár,
Vodá razbrzdanih mogočni vladár!

In brzo odveže zdaj čolnič krepák,
Krepák pač, a vender v nevihti šibák —
Oj, dekle, ne hôdi, ne hôdi nikár,
Ko v gromu in blisku razsaja vihár!

Pač vode besněče se vánjo pené
In večno pogubo v obraz jej drvé,
A trdno in srčno med njimi veslá —
Kaj mar jej bučanje zelénih vodá!

Oj, vrni se, vrni s čolničem domóv,
Ta noč je pošastnih sovražnih dñhov;
Zgrabili te bodo, plesali s tebój,
Potem pa te vzeli v globíne s sebój! . . .

Od grôze zastane jej vzburjena krí
In króti sré se, in milo ječi
In plašno upira na vodo se vid —
Tam lice se kaže, bledó kakor zid.

Kaj pravim, deklè ti — minilo nocój
Je leto, ko vtonil ljubimec sem tvój,
Le pojdi, le pojdi ti z máno sedâj
In kakor poprej se lepó mi smehljaj!“

Poklical sem bil te — dobil te v oblást,
Potegnil te bodem v neznáno propást,
In žena mi bodeš skrbuà in krasnà
In zvesto ljubila se bova obá!“ . . .

—b—

